

Ludvík Černý hlasitě vzdychl. „No tak ať jdou dál. Chtěl jsem jít teda už domů,“ dodal, jako by ho asistentka mohla nepříjemného rozhovoru zbavit a vyřídit ho za něj. Pokýval hlavou ze strany na stranu, urovnal papíry na stole a dvakrát se zhluboka nadechl. Nemůže to být horší než zasedání valné hromady, stačí dostatek sebedůvěry. Pevně stiskl oběma přichozím ruku a posadil se zpět do křesla. Vyšetřovatelé zůstali stát.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se jich Ludvík s lehkým útrpným výrazem ve tváři, břicho se mu nepříjemně sevřelo.

„Jeden z vašich zaměstnanců, Radek Bolina, zemřel.“

Ludvík překvapeně vyvalil oči, pootevřel ústa a zase je zavřel. „Co se mu u všech svatých stalo? Vždyť mu nebylo ani čtyřicet, takový fit chlapík.“

„Akutní otrava olovem,“ odpověděl Honza Richter, jako by předčítal z nedělních novin výsledek fotbalového utkání mezi dvěma vesnicemi. Prohlížel si výkonného ředitele se zájmem, čekal, jak bude na informaci reagovat.

Ludvík Černý sebou trhl, následně zavrtěl hlavou a prudce se postavil. „To není možné.“ Než se na vyšetřovatele podíval, protřel si obličej dlaněmi. Pod zarudlýma očima měl temné kruhy a tváře byly zelenkavě šedé.

„Je vám dobře?“ zeptal se Tomáš, když si všiml, jak Ludvík Černý zakolísal a dlaň si opřel o břicho.

„Ano, ano, jen mě zlobí žaludek. Promiňte.“

Nebo ho žere svědomí, napadlo Honzu. Kryje průšvih, který se v jejich firmě přihodil? Ví o potížích Radka Boliny něco víc?

„Došlo ve vaší firmě v posledních dnech k nějaké nehodě? K něčemu, při čem by se mohl Radek Bolina dostat k vysoké dávce olova?“ Tomáš nasměroval rozhovor k tomu, co je zajímavé nejvíc.

„Ne,“ odpověděl manažer rázně. „Žádný malér u nás nebyl už takových pětadvacet let. A i kdyby byl, tak Radek by s tím neměl nic společného. Pracuje,“ zamračil se, než se opravil, „pracoval v kanceláři. S materiálem nepřicházel vůbec do styku.“

„Co pro vás dělal?“

„Personalistu.“

„Kdy jste ho viděl naposled?“

„V pátek. Minuli jsme se na chodbě.“

„Znáte se osobně? Jste přátelé?“

„Jen kolegové.“

„Věděl byste, kdyby měl nějaké osobní problémy?“

„Spíš ne.“ Nepatrně zavrtěl hlavou.

„Nepozoroval jste na něm něco zvláštního? Nestěžoval si?“

„Ne. Ale jak jsem říkal, řešili jsme spolu pouze pracovní věci, když bylo potřeba. A to zas tak často není. Radek je zodpovědný a samostatný zaměstnanec.“

„Mohli bychom si promluvit s někým, s kým blíže spolupracoval?“ zajímal se Tomáš.

„Určitě, ale dneska už tu nikoho nezastihnete. O půl čtvrté všichni běží domů, jako by jim za patami hořelo.“

„Mohl by se Bolina k olovu dostat?“ zeptal se Honza na obligátní věc.

„Určitě. Kdyby seběhl dolů na halu, mohl by si ho odnést plné kapsy, ale nedovedu si představit, proč by to dělal.“